

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

*Матеріали Всеукраїнської
науково-практичної конференції
м. Київ, МАУП, 27 жовтня 2006 р.*

Київ
ДП «Видавничий дім «Персонал»
2008

ББК 63.3(4УКР)я43
С76

Відповідальний редактор *В. М. Чирков*
(видання здійснене в рамках проекту
“Наукові праці МАУП”)

Становлення і розвиток української державності: Матеріали Всеукр.
С76 наук.-практ. конф., Київ, МАУП, 27 жовт. 2006 р. — К.: ДП «Вид. дім
«Персонал», 2008. — 408 с.: іл. — Бібліогр. в кінці статей.

ISBN 978-966-608-972-7

У пропонованому збірнику подано статті учасників Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — становленню України як держави. Розглядається формування державності в Україні у різні періоди історії та в різних аспектах.

Для науковців і державних службовців, політиків і політологів, викладачів і студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і суспільства.

ББК 63.3(4УКР)я43

ISBN 978-966-608-972-7

© Міжрегіональна Академія управління
персоналом (МАУП), 2008
© ДП «Видавничий дім «Персонал», 2008

ЗМІСТ

Щокін Г. В. <i>Вітальне слово</i>	6	Утвенко В. В. <i>Фіскальна політика Гетьманату за правління Кирила Розумовського</i>	73
Головатий М. Ф. <i>Етнічна ідентифікація українства: чому вона потрібна</i>	7	Омельчук В. В. <i>Механізм інтеграції національних меншин та їх особливості</i>	79
Яременко В. В. <i>Розмисел з примруженим оком про українську державну залежну незалежність або незалежну залежність</i>	15	Вознюк П. Ф. <i>Іноземний геополітичний лобізм в Україні</i>	91
Шилов Ю. О. <i>Найперша у світі державність і походження українського козацтва</i>	21	Пиріг П. В. <i>До питання про становлення Української державності під час визвольної війни українського народу середини XVII ст.</i>	100
Прилуцький Р. Б. <i>Про роль права у становленні української державності</i>	37	Омельчук В. В., Омельчук М. В. <i>Державна політика Гетьманату щодо інституційного забезпечення судової реформи 1760–1763 років</i>	110
Сацький П. В. <i>Економічна частина договорів, підписаних у Брест-Литовську, і статус Української Народної Республіки як держави на міжнародній арені</i>	48	Доманський В. А. <i>Щодо захисту Української держави і суспільства від катаклізмів та надзвичайних ситуацій (організаційно-правовий аспект)</i>	118
Мищак І. М. <i>Механізми державного підпорядкування і радянізації Західної України в 1939–1941 рр.: політико-правовий аспект</i>	56	Наумов В. Л. <i>Права людини у контексті конституційних засад інформаційних відносин в Україні</i>	121
Тимофієнко Л. П. <i>Актуальні проблеми управління інтелектуальною власністю в контексті приєднання України до СОТ</i>	63	Солдатенко В. В. <i>Інвестиційно-інноваційна модель — шлях до зростання економіки України</i>	126
Бадунь Г., Марценюк Н., Славінський А. <i>Політична опозиція в Україні після президентських виборів 2004 року: від інаугурації Президента України Віктора Ющенка до відставки уряду Юлії Тимошенко</i>	66	Базась М. Ф., Левочко М. Т. <i>Особливості взаємодії моделі і моделювання в економічній освіті</i> ..	134
		Малютін І. А. <i>Провідна роль держави у превалюванні моральних принципів у праві</i>	138
		Данішевський Г. В. <i>Ринкові відносини і національні інтереси</i>	142

РОЗМИСЕЛ З ПРИМРУЖЕНИМ ОКОМ ПРО УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНУ ЗАЛЕЖНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ АБО НЕЗАЛЕЖНУ ЗАЛЕЖНІСТЬ

Становлення і розвиток української державності, с. 15–20

— Чому “з примруженим оком”, а не очима?

— Колись учитель запитав учнів, чому мисливець, коли стріляє, заплющує одне око?

— Тому, — відповів герой усіх шкільних анекдотів із примруженим оком, — що як заплющить обидва, то нічого не побачить.

Отже, “з примруженим оком”, щоб далі бачить, і щоб бачити трохи не так, як бачить збитий з плигу власною величчю співрозмовник.

Мав щойно таку розмову з одним із депутатів: “Нас вибрав народ! І тепер ми від нього незалежні!”.

А я так примружив око і говорю з розмислом: “Народ вас не вибирав, він вас, таких розумних, і в очі не бачив. Вас обрали Янукович В. Ф., Ющенко В. А., Тимошенко Ю. В., Мороз О. О., Симоненко П. М. І не вибираючи вас, проголосував народ за ваших лідерів. А як лідери обрали вас, то вже справа їхньої моральності чи аморальності, відповідальності чи безвідповідальності. Інакше, як би тоді потрапили в депутатський корпус триста мільйонерів і понад двісті жидів. Хто більше грошей поклав на партію того чи іншого лідера, той і був ними вибраний.

— А ми відділимо бізнес від влади.

— А навіщо? — примруживши око

запитує депутата. — Бізнес треба відділити, усунути від законотворення, щоб не продукував “під себе” законів, але усувати від керівництва державою, себто від влади, — дурниці. Хіба може збайдужілий, зледачілий від бідності народ розбудувати багату процвітаючу державу. Ті, чия хата з краю, ще ніколи і ніде не побудували багатой держави. Багатих нашими законами треба змусити будувати Україну і вивозити золото, як Рабинович, чи долари США, як Звягільський, не в Ізраїль, а вкладати в розвиток України. Отоді мільйонерів не треба відділяти від влади, але ні в якому разі не допускати до законотворчості. Вони повинні строго виконувати закон.

— А то що у вас, пане професоре, за абракадабра: залежна незалежність і незалежна залежність.

— Не абракадабра, — кажу, — а бароковий концепт, швидка думка. Це, як у нашого Сковороди, нерівна рівність або рівна нерівність. Він приблизно так пояснював: склянка і відро — нерівні за місткістю, але можуть бути рівними, коли обоє наповнені. Повний стакан значить більше, ніж наполовину наповнене відро, яке вже буде нерівним по відношенню до стакана. Не можна від людини із зарплатою у 380 грн вимагати того, що і від

якогось Ляшка, вибраного Ю. В. Тимошенко, із зарплатою 18 тис. грн на місяць. Але коли вони акуратно сплачуватимуть податки — перший 13 %, а Ляшко — всі 90%, тоді буде забезпечена нерівна рівність.

Отак і незалежна залежність та залежна незалежність. Вони, при добрій волі обранців, можуть бути згармонізовані, або названі своїми іменами — “залежність і окупація”.

Останнім часом переважно колишні українці із так званого сьогоденного “народу України”, невість чому, почали дуже цікавитися, що воно таке “незалежність”. За 15 років вони чогось так і не зрозуміли, що воно таке “державна незалежність”, від кого вона, чия незалежність?

Одні кажуть, що стали незалежні від Польщі... Був недавно у Варшаві, де перед входом до головного костюлу, що поруч із Президентським палацом, висить мармурова дошка із чотирма гербами українських земель і викарбуваним написом, що почеплена вона як щоденне нагадування полякам про тих збирачів “кресов всходніх” і великої Речі Посполитої “від можа до можа”, які загинули “від бандитських рук ОУН-УПА”. Звичайно, не в Польщі, а на українських землях. Значить, що на цих землях живуть лише “бандитські руки” та їхні власники. Повернувся до Києва, обійшов усі центральні храми у столиці, щоправда, біля президентського палацу взагалі ніякого храму не знайшов. І подумав: коли б то були **незалежні**, то таку дошку почепили б бодай перед входом до Володимирського собору, знаючи скільки українців загинуло на своїй землі від бандитських рук Армії Крайової, Війська Польського під час операції “Вісла”.

Ну, звичайно, “незалежна” Україна такої дошки не почепила, але, подумалось, могла б порадити зняти

таку дошку у Варшаві, щоб не виховувати нові покоління у ворожому до нас дусі. Отже, брешуть, що ми незалежні від Польщі. Нема паритету. На Личаківському кладовищі у Львові поляки домоглися своєї редакції напису на могилах своїх вояків. А ми — ні. Яка ж тут незалежність...

Інші кажуть, що “незалежність” — від Росії. Теж брешуть, бо як це можна бути понад 350 років не те що залежними, а рабами, холоуями, “подножниками, брудом Москви”, а тоді в один день стати незалежними від Москви. Як це можна? Були залежними від Росії, так і залишились. В інших формах, звичайно.

Треті кажуть, що ми стали незалежні від жидів, а самі жиди тільки посміхаються і хитають головами: “Так, так! Звичайно ж, “незалежні” від нас, бо всі ваші гроші і багатства тепер у нас”. І ці, треті, теж помиляються, бо один равин із Нью-Йорка казав: “Ви цього не знали, але ми вами правили і будемо правити, хто б не був Президентом, чи прем’єр-міністром. А ви тіштеся своєю незалежністю. Бачили свої хати після нашого перебування в Умані. Ми таке зробимо всій Україні”. Це вже не просто залежність. Це окупація хабарниками, хасидами, бо сіонізм став керівною і спрямованою силою в Україні.

Є й четверті, які переконують усіх нас, що вони стали незалежні від моралі, від совісті, від будь-якого обов’язку, від національного сорому, гідності, культури, духовності. Оці кажуть правду, їх, здавалося б, жменька, а можливості їхні — ой-йой...

Не буду зупинятись, що кажуть п’яті, шості, дев’яті... І так, здається, зрозуміло, що з’ясувати сьогодні, що воно таке “державна незалежність” просто неможливо. А коли неможли-

во, то давайте визначимо, що таке **залежність**. Як не як, досвід залежності у нас колосальний: то татари-монголи, то Литва, то Польща, то румуни на Буковині, то мадари на Закарпатті, то скрізь — Росія. А це ще раптом стали залежні від ЄЄП, від ЄС, від НАТО, від СОТ, від ЦРУ, від Мосаду і спецслужб РФ. Так що досвіду — на десять дурнів вистачить. Тож давайте пунктирно окреслимо, яка держава є залежною, а що залишиться, ото й буде незалежність.

Якщо парламент держави складається із філіалів чужих парламентів — кнессету, держдуми, сейму, бундесрату, то Україна цілком залежна від п'ятих колон, які є справжніми господарями у державі, а фактично — окупантами. Держава, яка не є господарем у себе вдома, безнадійно залежна.

Якщо уряд, Президент і голова Верховної Ради брешуть своєму народові, а вони без кінця брешуть, то держава є залежною від брехні, бо Правду їм треба ховати і вони її ховують. Нам брешуть, що уряд домігся найдешевшого газу для країни, а при цьому ховують, скільки втрачено на практично безкоштовному утриманні російського флоту, на транспортуванні газу і нафти через територію України. Певен, що вигідніше платити ринкову ціну за поставлений газ, при цьому стягуючи з Росії за транспортування тисячі кубометрів не 1,6 долара, а 5–6 доларів, бо інакше такий уряд цілком залежний від Росії — він мусить повертати їй гроші, позичені на вибори для себе і тяжко прогресивної соціалістки. Хоча беруть всі, хто в Росії, хто в Березовського, хто в сіоністів, хто в американських жидів, а разом всі беруть у свого народу, якому нічого не повертають. Такі злочинні дії роблять державу безнадійно залежною.

Якщо комуністична номенклатура знищила цілий СРСР, а тепер нищить безкарно українську державність, то Україна цілком залежна від Саламатіних, Цибенків, Симоненків, оскільки не віддала свого часу цілу комуністичну банду, що винищила мільйони українців, до суду. От і маємо сьогодні дуже залежну державу від комуністичних злочинців та іншого непотрібу.

Якщо голодний і безробітний людина рятується від видозміненого геноциду втечею в чужі країни, то їхня рідна країна стає мачухою і безнадійно залежною від тих, хто спричиняє новий геноцид, щоб наводнити країну нелегалами і завершити денаціоналізацію, фактично умертвивши 5 млн українців, кращих і найактивніших, що мали здатність відстоювати свої права вдома, за Декларацією прав людини — аж до повстання. Залишки на це вже нездатні.

Якщо маленька людина одержує в державі велику владу, для неї співгромадяни стають пересічними, маленькими українцями, а оточення із “любих друзів” формується, як правило, із малолітражних розумово, але загребутих злочинців. Залежність від них державної політики — річ страшна і неминучо катастрофічна. Ми вже пережили самодержавство царя і самодержавство Політбюро. Яка різниця, хто буде самодуром-самодержцем — чи Ющенко, чи Мороз, чи Янукович? Усі вони — ставленики латентних кукловодів, тобто катастрофічно залежні.

Якщо держава знищує шляхом експерименту свою освіту і, маючи світових світочів педагогічної думки, таких як князь Острозький, Петро Могила, Ушинський, Водозов, Стоюнін, Алчевська, Грінченко, Макаренко, Сухомлинський, стає епігоном Болонського процесу, віддає справу освіти в

руки міністрів — ворогів освіти, то така держава приречена на втрату незалежності. Україна відродить безграмотність, неписьменність, народить армію неосвічених людей і стане цілком залежною від держав освічених і цивілізованих. Тільки в окупованій державі міністр освіти може похвалитись, що він закрив 120 вузів! А в Україні такий міністр, із досвідом керівника ПТУ, закриває, і, очевидно, за висловом нардепа І. Бокого, в такий спосіб здійснює соціалізацію освіти. Про мозковий центр Міністерства освіти і науки я вже писав, себто чію волю виконує міністр Ніколаєнко, роблячи добру міну при дуже брудній грі.

Якщо держава дозволяє іншій державі відкривати на своїй території філіали чужих вузів і витіснити з освітнього простору українську освіту, то така держава є залежною.

Якщо керівники держави, різних державних відомств є членами різних масонських лож, а la “SS”, — вони цим самим роблять державу безнадійно залежною від латентних структур сіоністської “глобалізації”, сиріч світового панування.

Якщо глава держави готує указ “про захист прав громадян на використання російської мови в Україні”, а своя, українська, є услідженою і в суспільній сфері не використовується, то така держава є залежною.

Якщо людям керманічі говорять, що з волі сусідів нам треба відмовитися від своєї мови, і при цьому звертаються: “Друзі мої”, то, окрім того, що тамбовський вовк їм друг, товариш і брат, — вони самі цілком залежні і нас такими роблять. Позбав нас, Боже, від таких друзів, а з ворогами ми знайдемо, що робити. Досвід більше ніж достатній...

Якщо держава нагороджує злодіїв, які вкрали у неї (тобто у народу) великі суми грошей, званням “Герой Ук-

раїни”, орденами за заслуги (Звягільський, Рабинович), — а це вивезення 700 кг золота — в Ізраїль, 300 млн доларів — в Ізраїль, — така держава має іноземну владу, від якої і залежна, і якою фактично окупована.

Якщо держава за борги віддала нафтоперегонні заводи, кораблі Чорноморського флоту, транспортну трубу — вона залежна.

Якщо Березовський, Гольдфарб, Фільштинський мають у своєму розпорядженні плівки Мельниченка, свого поденщика, то хто в державі господар? Мосад чи ФСБ? Принаймні Україна від цих “трьох жидів зі сходу” залежна.

Якщо ознакою державності будь-якої держави є національна економіка (нею володіють Пінчук, Суркіс, Фельдман, Гіршфельд, Коломойський та їм подібні — всі євреї і жодного українця), є ідеологія (її формує Роднянський, Рабинович, Суркіс та ін. — всі євреї) і силові органи (??), то в Україні все це не належить українцям. Себто каральні операції проводитимуться не з Банкової, а з Тель-Авіва і Нью-Йорку.

Така держава безнадійно залежна.

Якщо скіфські кургани простояли тисячі років і, можливо, ще ховають у своїх потаємних глибинах безцінні коштовності, а розорені у 2005 р., то це свідчить, що держави у нас взагалі нема — ні залежної, ні незалежної. Є адміністрація безкультурних чиновників, що виконує окупаційні функції, розкрадає державні архіви і вивозить на батьківщину окупантів — в Ізраїль і США.

Держава, яка бере податок із милостині старців — це передусім незалежна від совісті, моралі і культури чужа і ворожа своєму народові шайка, яка господарювати не вміє, а займається рекетом. Отже, залежна від рекету.

Якщо різні функціонери держави відзначають 10-ліття гордонівського “Бульвару”, який саме в ювілейний день був закритий рішенням суду за поширення аморальності, бездуховності, порнографії і вийшов під зміненою назвою “Бульвар Гордона”, а гості, які ніколи не були помічені на вечорах української культури, як Петро Порошенко, Юрій Кармазін, прийшли вітати ювіляра, то це свідчить, що всі вони незалежні від української культури і холуйсько-запобігливі та цілковито залежні від Гордона, себто від сіонізму.

Якщо політичні партії, як УНП Ю. І. Костенка, та їхні прихильники, знаючи добре, що ворогами української державності є сьогодні російський шовінізм і міжнародний сіонізм, бачать тільки Росію і часом в той чи інший бік вигукують: “він продався Росії”, “він продався Польщі”, ніколи не кинуть звинувачення — “він продався жидам”, — такі претенденти на владу залежні як від власної сліпоти, так і від тваринного страху перед сіоністичними ворогами української державності. Якщо костенківці збираються керувати державою разом із сіоністами та їм подібними запроданцями, то вони залежні і від сіонізму, і від власного народу, який уже висловив своє ставлення до політичної сліпоти та їхнього “страху іудейського”. І будуть вони тримати державу в залежності, навіть якщо багато разів змінять назву своєї партії. Скільки би ворона не вбиралась пишно під паву, так вороною й лишилася.

Незалежна залежність і залежна незалежність — усе це може бути старечою філософією, але не ідеологією, яку костенківці вже поборолі у парламенті. Держава, яка не має державної ідеології, залежна від агресивної чужої ідеології — сіонізму чи великодержавного шовінізму. Але про це

треба говорити вголос, або залишитися рабом.

Якщо корінний народ делегує до вищого органу влади близько 50 % депутатів некорінної національності, то такий народ не просто залежний, — він раб. А раб, як сказав один мудрий єврейський рабин, не може мати навіть національної ідеї. Він цілком залежний. Цілий народ стає рабом тих, хто може закупити в парламенті понад 50 % місць і приймати потрібні йому закони.

Якщо людина у вихідний день їде на дачу, а там цілковитий погром: вікна вибиті, хата пограбована, що не забрано, то потрощено, то така людина, а відтак і ціла держава, є повністю залежні від грабіжника, а фактично від беззаконня і злочинної байдужості органів правопорядку.

Якщо у країні визнають проживання 135 національностей, які складають “народ України” та євреїв, і 130 з яких налічують від однієї до десяти осіб, а панівною і привілейованою є одна нацменшина, що ставить себе над народом України, то така держава є залежною... від цієї нацменшини, точніше, від капіталу і світової підтримки цієї нацменшини. Вона всім відома. І дати раду тут ніхто не береться.

Якщо у країні пройдисвіти оголошують про розбудову “нової України” або “нової демократії”, це означає, що готуються розбудовувати Україну, аби була вона без українців і без будь-якої демократії. Тобто планують не просто залежність, а знищення.

Якщо один із керманців уряду своє врядування використав, щоб свою дружину зробити академіком Академії мистецтв, а себе — академіком НАН, встиг дружину зробити заслуженою артисткою чужої держави, де міністром культури є його соплеменник, а себе проголосити пол-

ковником, встиг за роки врядування скупити всі перші поверхи найдовшої у столиці вулиці і начепити на них таблички ТІКО — “я і компанія таких, як я”, якщо цей керманіч підім’яв під себе книговидавничу справу і виявився причетним до викрадання архівних документів, але не сидить за ґратами, то така країна жалюгідно залежна, а вожді її — примітивні демагоги, брехуни і чужі холуї.

Якщо в уряді країни можливий міністр без освіти та ще й імпортований з іншої держави на політичну посаду, як придане до династичного шлюбу та ще приховуваної національності, то президент такої країни цілком залежний від тих, хто такого міністра йому подарував, як “любого друга”. Це і залежність держави від таких міністрів.

Якщо у державі найбільшою державною таємницею є національний склад парламенту та уряду, а також засекречена національність кожного громадянина, окрім тих, для кого національність є синонімом до віросповідання, — така держава залежна.

Якщо у державі приймається рішення про обмеження виїзду за кордон громадян корінної національності не урядом чи парламентом, а лідерами однієї із знахабнілих нацменшин, то така держава не тільки залежна, вона фіктивна і сміхотворна.

Якщо пограбування загальнонародної власності в державі відбувається за законами, прийнятими грабіжниками “для себе і під себе”, а повернення власності вважається не-

законним чи політичною репресією, — така держава є антинародною і цілком залежною від беззаконня.

Якщо у державі керівники політичних партій, окремі державні службовці, члени уряду чи народні депутати роз’їжджають у авто, вартість яких дорівнює певному відсотку валового національного продукту, то така держава не просто залежна, вона вже знищена.

Наш розмисел про залежність і незалежність дещо затягнувся, бо все затуманено. От у Росії все ясно: якщо можна підбурити незалежністю Придністров’я, Абхазію, Південну Осетію чи навіть Крим і вічної пам’яті Донецько-Криворізьку республіку Артема, чи навіть Карабах, — це незалежність по-російськи, а от Чечня — це вже не боротьба за незалежність, а сепаратизм і “вражеские проiski”, “бандформирования” і т. ін. Тут також усе ясно. А Україна — не Росія. Росія збирає росіян, розкидає по світу, а Україна змушує своїх громадян шукати щастя в чужих краях, де їм доводиться виживати тяжкою працею, проституцією, а то й розбоем.

Отже, трохи ми з’ясували, що таке залежна незалежність і незалежна залежність. Усе, що за браком місця я не назвав — ото і є незалежність.

Р. С. Мені мій співрозмовник зауважив, що подана мною картина хоч і повністю правдива, але дуже похмура і сумна. Ну що ж, а ми для чого? “А ми нашу славну Україну розвеселимо”? Чи не та сила, чи вогонь у люльці погас?